

Những tia nắng sau mưa

Hôm nay trời lại mưa.

Mưa rơi tí tách trên mái nhà, bầu trời thì u ám. Phải chăng ông trời cũng đang buồn vì thất tình như nó?

Thực ra trường hợp của nó thì giống...bị xỏ mũi hơn.

Hôm ấy cũng là một ngày mưa, mưa dầm dề. Không chịu được sự bức bối âm ỉm trong phòng, nó gọi cho Liêm - gà bông của nó đi ăn kem cho chút không khí. Liêm bận.

Nó lao ra ngoài đường với cái xe đạp, không quên trông vào người cái áo mưa mỏng. Dạo hết con đường này đến con đường khác, cuối cùng thì nó cũng chọn được điểm dừng thích hợp: một cửa hàng bán đồ lưu niệm với dàn hoa ti-gôn chập chờn dưới mưa và đang đung đưa trước gió. Đi một vòng, nó chỉ chọn được một cái chuông gió màu tím nhạt đơn giản, dù gì thì phòng nó cũng có cái chuông gió nào đâu - ngoài cái màu hồng mà Liêm tặng.

Liêm cứ cho rằng: con gái là phải màu hồng, nhưng nó có thích cái màu đặc trưng ấy đâu. Thế mà cũng phải nhận vì cái mặt nũng nịu ấy trông tội chết được. Nghĩ đến đó, nó phì cười. Quay bước ra quầy tính tiền, nó thấy Hà - bạn thân của nó đang ướm một cái kẹp tóc màu hồng lên mái tóc suôn mượt. Nó định chạy về phía cô bạn thân thì bỗng đứng khựng lại.

Hà còn đi cùng một người khác nữa, người đó không phải ai khác mà chính là Liêm.

Liêm đang mỉm cười thật tươi, đưa tay vuốt mái tóc Hà, tay kia nắm chặt tay Hà. Nó đứng sững nhìn hai người yêu quý đang chun mũi âu yếm nhìn nhau trước mặt nó. Béo má thật mạnh, nó thấy rất đau. Không phải là mơ.

Cuồng chân đạp xe dưới cơn mưa mặc những giọt mưa tát rát mặt, mặc cây cối hai bên đường nghiêng ngả như người say rượu, mặc những cơn gió đi ngang qua như muốn nhắc nhở cơ thể chưa tới 40kg lên không trung và mặc

cả dòng nước ngược chiều đang chảy xiết với cái áo mưa đang nằm gọn trong rổ xe. Cùng cả những giọt nước mắt lăn dài được ngưng tạo bởi những giọt nước mưa. Giá như nó không nhìn thấy, giá như nó chịu khó nằm cuộn chần trong căn phòng âm ẩm mùi nước mưa và giá như hai người họ không lén lén lút lút sau lưng nó ...

Yên vị trong căn phòng quen thuộc, mang nguyên cái đầu ướt sau khi tắm, nó lao lên giường, trùm chăn kín mít rồi khóc rấm rứt. Ừ thì nó không nữ tính. Ừ thì nó không thích màu hồng. Ừ thì nó không có mái tóc suôn mượt như Hà. Ừ thì nó thua Hà nhiều điều về hình thức... Nhưng không vì thế mà Liêm có thể đùa giỡn sau lưng nó...

Sau trận mưa hôm ấy, nó sốt liên miên, phải nghỉ học mấy ngày liền. Nó nhớ lại lời của mấy đứa bạn trong lớp ngày trước, chúng nó nói hay bắt gặp Hà đi chung với Liêm nhiều lần, hai người trông vui vẻ lắm. Lúc đó nó toàn cười xòa cho qua. Người ta nói khi yêu phải tin tưởng lẫn nhau thì mới bền được. Ai ngờ...

Hà và Liêm thay phiên nhau đến thăm, chăm sóc nó, đề nghị chép bài giùm. Nó ậm ừ cho qua rồi gửi vở nhờ vả nhỏ Nhung cùng lớp. Hai người cũng đề nghị giảng bài cho nó nhưng nó lại âm thầm gọi điện khẩn cầu Duy "tiến sĩ" cùng lớp. Dù gì thì học với tiến sĩ cũng tốt hơn mà.

Sau khi bệnh tình khuyên giảm, nó hẹn Liêm và Hà ra quán nước quen thuộc:

- Hôm nay Hào khao nha?

Hà cười. Nó cười. Liêm cũng cười. Nó quay sang Liêm:

- Chuyện tụi mình...chấm dứt ở đây nha.

- Tại sao? - Liêm nhú mào.

Hà cúi mặt khi gặp ánh mắt của nó.

- Hào! Chuyện này là sao? - Liêm nhắc lại câu hỏi.

Nó cười:

- Tương lai chắc hẳn cậu sẽ là diễn viên kịch nghệ đại tài. Cậu với Hà...

- Cậu lại nghe mấy đứa lảm chuyện lớp cậu, phải không? - Liêm phản kháng.

- Tuần trước, tớ thấy hai cậu trong cửa hàng bán quà lưu niệm gần trường...

Một dấu lặng. Cho cả Liêm, Hà và nó. Để chấm dứt sự im lặng đáng sợ này, nó chậm rãi:

- Vì cậu không tôn trọng tớ, tớ không cần cậu nữa. Cậu không xứng với tình cảm của tớ.

Nói xong, nó đứng dậy ra khỏi quán, không quên để lại tiền trả cho ba ly nước cam vừa gọi.

Bước ra khỏi quán, nó thấy cay cay nơi sống mũi, mẩn mẩn nơi đầu môi. Nó lại khóc, vì Liêm. Thêm một lần nữa.

Nó bắt đầu một thói quen mới: đi xe bus đi học thay cho việc đi xe đạp song song với Liêm. Dựa đầu vào cửa sổ xe bus, nó ngắm những hạt mưa đập vào cửa kính rồi trượt dài xuống không chút do dự.

Bỗng tiếng nhạc vang lên bên tai, nó giật mình quay lại. Duy "tiến sĩ" đang ngồi cạnh nó, tai trái cắm tai phone, mỉm cười đưa cái tai phone còn lại cho nó, không nói một lời. Safe and sound của Taylor Swift.

Sau chuyến xe bus hôm đó, nó thân với Duy hơn. Đợi nhau đi học, rồi cùng đi về. Những câu nói rời rạc về bài vở được thay thế bằng những sở thích cá nhân rồi đến nỗi buồn của nó. Những lúc như vậy, nó nhận được từ Duy một bàn tay ấm áp đặt lên vai với sự cảm thông và một bên tai phone...

Liêm và Hà chính thức công khai. Biết chắc là sẽ có ngày này nhưng nó vẫn thấy choáng váng. Duy lại đưa tai phone cho nó. Cry on my shoulder của Super Star. Nó gục đầu vào vai Duy, nức nở. Một lần nữa, nước mắt nó rơi vì Liêm. Lần cuối thôi.

Cả trường đồn ầm lên chuyện nó và Duy là một đôi sau khi "đường ai nấy đi" với Liêm khi thấy hai đứa nó đi ăn kem, mua sách,... cùng nhau. Gần đây là

nó ngồi ở hàng ghế đầu cổ vũ nhiệt liệt cho Duy trong trận bóng giao hữu với trường bạn. Tuy không có hứng thú gì với trái bóng cam nhưng nó phải công nhận cách Duy di chuyển và cho bóng vào rổ thì quá đỉnh.

Liên luôn là người coi trọng hình thức, cậu ấy không thích chơi thể thao vì sợ nắng "đốt" đen da, sợ hư mái tóc phải dậy thật sớm để vuốt gel. Vì thế mà chưa bao giờ nó thấy Liên chơi thể thao một cách hăng say và tình nguyện. Nó nhớ Liên, lòng buồn, nhưng một chút thôi. Hồi mới quen nhau, bọn bạn trầm trồ, nói rằng nó như nàng Lọ lem được bà tiên hóa phép đang sánh vai cùng hoàng tử. Nó cười, vui vì bỗng dưng trở thành công chúa khi đi bên Liên. Con gái mà, ai chẳng thích làm công chúa. Nhưng đây là đời thực, nào phải trong truyện cổ tích.

Hà sánh vai cùng Liên, công chúa đã đến bên cạnh hoàng tử thì lọ lem phải về đúng vị trí vốn có của mình thôi. Dường như đó là quy luật bất thành văn.

Nó rủ Duy đi tô tượng. Hai đứa nó gặp Liên và Hà. Lịch sự mỉm cười chào họ, nó nhận ra vẻ mặt ngưỡng ngùng của cả hai. Sau khi yên vị ở quầy tô tượng, nó nhớ đến một câu nói trong một truyện ngắn từng đọc, bất giác nó bật tiếng: "Con trai luôn mong mình là người đầu tiên của con gái. Trong khi con gái chỉ mong mình là người cuối cùng của con trai. Con trai quá ích kỉ. Phải không?"

Duy định nói gì nhưng lại thôi. Hai đứa rơi vào trạng thái im lặng, vờ tập trung vào bức tượng đang tô. Nó ghi chữ F.A (forever alone) bé xíu ở chân bức tượng.

Lúc về, ngồi trên xe bus, Duy đưa cho nó một bên tai phone. You are not alone của Micheal Jackson.

Thứ bảy, lại một ngày mưa. Tối nó online, thấy nick Duy sáng, định hỏi vài câu bài tập Lí thì cậu ấy gửi cho nó clip do chính mình design rồi cái icon mặt cười lại xám xịt. Đoạn clip dài hơn một phút là lời tỏ tình của Duy trên nền nhạc Hello của Lionel Richie. Nó sững người, có chút bất ngờ, chút sợ sệt.

Thứ hai, Duy nghỉ học. Thứ ba, cậu ấy không có mặt trên lớp. Thứ tư, lớp học không có mặt cậu ấy.

Không biết có chuyện gì xảy ra với Duy không? Nó lo cho Duy. Thật lòng.

Sau khi tan học, nó đến nhà Duy, cậu ấy đang ngủ với gương mặt phờ phạc. Mẹ Duy bảo cậu ấy bị ốm sau cả ngày chủ nhật ”dầm mưa dãi nắng” tìm mua một cái gì đấy mà chính mẹ cậu ấy cũng chẳng biết.

Ngồi trên cái ghế cạnh giường Duy, nó lặng lẽ ngắm gương mặt cậu ấy. Không như Liêm, cậu ấy không theo đuổi tiêu chuẩn cái đẹp mỹ nam của Hàn Quốc. Duy đẹp, theo một tiêu chuẩn nào đó do nó...đề ra. Tỉnh ngủ, Duy tròn xoe mắt khi nhìn thấy nó. Nó lặng lẽ nhét một bên tai phone vào tai Duy. I lay my love on you của Westlife.

Duy nhìn nó, cười thật tươi.

Duy và nó chính thức thành một đôi.

Lúc này nó mới biết vì đi tìm cái chuông gió màu tím cho nó mà Duy bị sốt. Nó vừa cảm động vừa xót xa, lí nhí xin lỗi. Duy cốc đầu nó:

- Chỉ cần cậu gọi tớ bằng anh là được rồi.

- Còn lâu.

- Tớ sinh trước cậu hai ngày mà.

- Có hai ngày.

- Sinh sau một giây thôi cũng là em rồi.

Nó bí xị. Duy cười, đưa tai một bên tai phone cho nó. As long as you love me của Backstreet Boys . Nó cười, dựa vào vai Duy, lẩm bẩm lời bài hát...

Chủ nhật, Liêm đến nhà nó. Cậu ấy nói rằng vẫn còn yêu nó, rất nhiều. Rằng Hà chỉ là cơn say nắng nhất thời , rằng Hà chỉ là... ”chất xúc tác” làm cho cậu ấy nhận ra nó quan trọng như thế nào. Nó ngồi im nghe Liêm nói. Lúc về, cậu ấy bảo hãy suy nghĩ cho kĩ và lúc nào cũng sẵn sàng để đón nhận câu trả lời của nó.

Đêm, nó trằn trọc không ngủ được, có thật là Liêm còn yêu nó không? Lời

cậu ấy là thật lòng? Nó còn nên tin không?... Tưởng rằng mình đã quên Liêm hoàn toàn nhưng bây giờ nó nhận ra tình cảm trong nó vẫn còn, chỉ là lắng xuống để giờ đây lại nổi lên thôi...

Từ hôm ấy, nó nghĩ đến Liêm, đến Duy và tình cảm của nó. Thật sự, trái tim nó đang hướng về ai? Cũng vì vấn đề này mà bao nhiêu lời giảng quý báu của thầy cô hay cả Duy nữa cũng đi từ tai bên trái sang tai bên phải rồi trôi đi mất.

Một buổi chiều lên thư viện như thường ngày cùng với Duy, nó gặp Hà.

- Hào! - Hà vẫy tay chào nó, tỏ ra chút ngạc nhiên - Cậu vẫn đi với Duy - rồi gật gù - Thì ra là cậu vẫn chưa chịu quay lại với Liêm, đòi làm giá à ? - Hà nhếch môi cười, đôi mắt to tròn ấy xoáy sâu vào mắt nó.

Nó quay đi, không nói lời nào, đi đến bên kệ sách. Duy vẫn đi bên cạnh nó, im lặng. Có lẽ Duy cũng hiểu sự bất định trong tâm trạng của nó bắt nguồn từ đâu. Nó cảm thấy có lỗi với Duy nhưng mong cậu ấy sẽ hiểu.

Nghe tiếng chuông gió kêu leng keng, nó ngược lên cửa sổ. Chiếc chuông gió màu hồng ngày nào của Liêm ở nhà nó đã được thay thế bằng chiếc chuông gió màu tím nhạt của Duy. Những món quà của Duy, nó đều thích. Những món quà của Liêm, nó nhận trong miễn cưỡng. Những lúc bên cạnh Duy, nó có thể thoải mái nói về các chàng ca sĩ, diễn viên đẹp trai trên khắp thế giới. Những lúc như thế, nó quay sang hỏi Duy :

- Cậu không ghen à?

- Tớ chẳng thèm ghen với những người chẳng biết đến sự tồn tại của cậu. - Duy thủng thẳng đáp lại , vênh mặt thách thức cái lườm sắc lẹm của nó.

Còn đối với Liêm, nó phải giữ ý tứ trong mỗi lời nói của mình. Không được nhắc đến mấy anh chàng đẹp trai vì cậu ấy cho rằng nó đang ngoại tình trong...tư tưởng. Bên cạnh Liêm, nó phải nghe những bài hát mà chẳng hiểu chúng thuộc thể loại gì, cứ bùm bùm chát chát muốn điếc cả tai mà vẫn phải khen hay. Nhưng nó được làm chính mình, được nghe những bản ballad dịu dàng khi ở bên Duy...

Sáng thứ hai, mắt nó thâm quầng vì cả tuần qua, giấc ngủ chẳng lúc nào trọn vẹn. Duy lo lắng:

- Cậu có sao không? Bài vở nhiều quá hả?

Nó cười, khe khẽ lắc đầu. Duy lại im lặng, đưa tai phone cho nó. Until you của Shayne Ward. Nó im lặng lắng nghe lời bài hát, nước mắt khẽ rơi.

Chẳng phải chờ lâu, Liêm đã nhận được câu trả lời của nó ngay chiều thứ hai. Lôi trong ngăn kéo chiếc chuông gió màu hồng và vài thứ nữa cùng toàn màu hồng, bỏ trong một cái hộp các tông nhỏ, cho vào giỏ xe đạp, nó đạp xe đến nhà Liêm. Liêm mở cửa, nhìn nó nhoẻn miệng cười. Nó không nói gì, chỉ đưa cái hộp cho Liêm rồi quay xe về.

Tối, nó online gửi cho Liêm bài We are never ever getting back together của Taylor Swift. Không biết từ bao giờ nó đã lậm cách nói chuyện bằng âm nhạc của Duy rồi. Khóc, nó có bờ vai Duy nâng đỡ. Thất vọng, nó có Duy bên cạnh. Người nó yêu thương là Duy chứ không phải là Liêm. Tình cảm của nó đối với Liêm đã biến mất, chìm xuống đáy biển theo chiếc tàu Titanic từ lâu rồi...

Hôm sau, trời vẫn mưa, Liêm đến tìm khi nó và Duy đang trong thư viện đọc sách. Duy lặng lẽ bỏ đi.

- Tớ trả lời cậu rồi mà.

-Tớ không hiểu.

- Tớ không chấp nhận lời đề nghị của cậu.

- Tại sao?

- Vì cậu không xứng đáng với tình cảm của tớ.

- Thôi mà Hảo...

- Tớ có bạn trai rồi! - Nó quay lưng bước đi.

Liêm hét lên:

- Cậu ta có gì hơn tớ?

Nó không trả lời, tất cả những gì nó muốn bây giờ là chạy đi tìm Duy.

Không có trong thư viện, không có trong căn-tin, cũng chẳng có trong lớp học,... Rơi vào trạng thái thất vọng, nó lững thững bước dọc hành lang nhìn những hạt mưa rơi trên nền xi măng tạo thành bong bóng trôi lênh bênh trên mặt nước. Nó thấy Duy đang ngồi ở cái ghế đá dưới mái hiên cạnh hành lang. Ngay lập tức, nó chạy đến ngồi cạnh cậu ấy, nói một mạch:

- Tớ không muốn làm công chúa hay cái gì đại loại như thế. Tớ chỉ muốn ở bên cạnh cậu. Thế thôi.

Duy mỉm cười, kéo nó tựa vào vai, thì thầm:

- Tớ chưa bao giờ muốn cậu là người đầu tiên của tớ mà chỉ muốn tớ là người cuối cùng của cậu.

Nó mỉm cười, khẽ nhắm hờ đôi mắt cảm nhận niềm hạnh phúc đang len lỏi trong tim. Một lần nữa nước mắt nó rơi, nhưng là vì Duy, vì hạnh phúc. Một cảm giác yên bình và ấm áp đến lạ.

Mưa đã tạnh hẳn, những tia nắng đã bao phủ khắp nơi. Khẽ mở mắt, nó mỉm cười: “Ừ thì sau cơn mưa trời sẽ lại sáng thôi!”